

РЕШЕНИЕ

№ 368

гр. Пловдив, 22.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VIII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Екатерина Вл. Мандалиева

Членове: Недялка Д. Свиркова Петкова
Величка З. Запрянова

при участието на секретаря Елена П. Димова
като разгледа докладваното от Величка З. Запрянова Въззивно гражданско дело № 20235300500093 по описа за 2023 година

Производство по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Съдът е сезиран с въззивна жалба вх.№ 104574/21.12.2022 г. от З. Т. И., ЕГН *****, чрез адвокат А. Ч., против решение № 4123/07.12.2022 г., постановено по г.д.№ 18105/2021 г. по описа на РС Пловдив, с което е отхвърлен предявеният от жалбоподателката иск да се установи по отношение на „ЕВН България Топлофикация“ЕАД, ЕИК 115016602, че ищецът не дължи плащане на сумите по договор за доставка на топлинна енергия за период от 01.11.2004 г. до 30.09.2006 г., за които е издаден изпълнителен лист по ч. г. д. № 8679/2006 г. на РС Пловдив и е образувано за събиране изпълнително дело № 1606/2010 г. по описа на ЧСИ Мурджанова при ПОС, както следва: 1743,52 лева – главница, представляваща неплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2004 г. до 30.09.2006 г.; 271,28 лева - обезщетение за забава за периода 01.01.2005 г. – 14.12.2006 г.; законната лихва върху главницата от 21.12.2006 г. до изплащане на вземането, както и разноските по частното дело за издаване на изпълнителния лист от 42,30 лева – държавна такса и 100,00 лева - възнаграждение на юрисконсулт, поради погасяване по давност, като неоснователен, както и са присъдени разноски.

По изложени в жалбата оплаквания за неправилност и необоснованост на обжалваното решение се иска неговата отмяна. Сочи се, че първостепенният съд не е приложил задължителните указания на тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г. на

ОСГТК на ВКС, доколкото е приел, че действието на ЧСИ Мурджанова по превеждане на сумата от 39,08 лева по сметка на вискателя на датата 24.03.2016 г. също прекъсва давността. Поддържа се от изпълнителното дело № 1606/2010 г. да се установява, че с наложен заповор върху трудовото възнаграждение на длъжника от дата 02.10.2015 г. е прекъсната давността, като следваща резолюция за налагане на заповор е от 04.07.2019 г., като заповорни съобщения до 5 различни банки са изпратени едва на 31.07.2019 г. Сочи се, че вискателят по делото не е изискал извършването на справките от НАП и БНБ за банкови сметки, като също така липсва възлагане на ЧСИ по чл. 18 от ЗЧСИ. Поддържа се, че при установената фактическа обстановка изпълнителното дело е било прекратено по силата на закона на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, като е без правно значение дали съдебният изпълнител ще постанови нарочен акт за това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Излагат се доводи, че дори и да се приеме, че ЧСИ е извършил валидно действията по извършване на справки през месец юни и юли 2019 г., същите са незаконосъобразни, тъй като са извършени по вече перимирано дело. Поддържа се, че дори и да се приеме тяхната законосъобразност, то и тогава абсолютната 3 годишна погасителна давност е изтекла, тъй като извършеното разпределение на дата 24.03.2016 г. не е от действията, които прекъсват давността, съгласно посоченото тълкувателно решение. Дори и при противен извод, отново са изминали повече от 3 години и 3 месеца между извършените действия от 24.03.2016 г. и 04.07.2019 г., когато е наложен заповор на банкови сметки на длъжника, поради което е изтекла приложимата в случая абсолютна 3-годишна погасителна давност. Поради изложеното се моли за отмяна на решението и вместо това да бъде уважен предявеният установителен иск. Претендират се разноски.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба от „ЕВН България Топлофикация“ЕАД, чрез юрисконсулт Д. Н., с който се оспорва същата, като неоснователна и недопустима. Излагат се доводи в подкрепа на обжалваното решение и се моли то да бъде потвърдено. Претендират се разноски.

Окръжен съд Пловдив, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Първоинстанционното производство е образувано по обективно съединени иски с правна квалификация чл. 439 от ГПК, предявени от З. Т. И. против „ЕВН България Топлофикация“ЕАД. От съда се иска да се признае за установено, че ищецът не дължи на ответното дружество суми, за които е издаден изпълнителен лист по ч. г. д. № 8679/2006 г. и е образувано за събиране изпълнително дело № 1606/2010 г. по описа на ЧСИ Мурджанова при ПОС, както следва: 1743,52 лева – главница, представляваща неплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2004 г. до 30.09.2006 г.; 271,28 лева - обезщетение за забава за периода 01.01.2005 г. – 14.12.2006 г.; законната лихва върху главницата от 21.12.2006 г. до изплащане на вземането, както и разноските по частното дело за издаване на изпълнителния лист от 42,30 лева – държавна такса и 100,00 лева - възнаграждение на юрисконсулт. Твърденията за недължимост са обосновани с доводи за изтекла погасителна

давност по отношение вземанията по изпълнителния лист.

Ответникът оспорва основателността на исковете.

За да постанови обжалваното сега решение, с което предявената претенция е отхвърлена, районен съд е приел наличието на предприети от съдебния изпълнител действия, както и предявени от вискателя искания за такива, с които погасителната давност е прекъсвана своевременно и не е налице период на бездействие по дълг от приложимия в случая тригодишен такъв.

При извършена служебна проверка по чл. 269 от ГПК, в рамките на дадените му правомощия, съдът намира така обжалваното решение за валидно и допустимо. Не са налице нарушения на императивни материалноправни норми, които въззивният съд е длъжен да отстрани без да има изрично направено оплакване в тази насока, съгласно задължителните указания дадени с тълкувателно решение № 1/09.12.2013 г. по тълкувателно дело № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС, поради което и по отношение правилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, изр. второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания.

По посоченото в жалбата относно правилността на обжалваното решение:

От фактическа страна пред въззивната инстанция не се спори, а и от приетите писмени доказателства (преписи от изп.д.№ 9054/2007 г. по описа на СИС при РС Пловдив и изп.д.№ 1606/2010 г. по описа на Людмила Мурджанова, с рег.№ 819 и район на действие ОС Пловдив) се установява, че въз основа на определение от 21.12.2006 г. по ч. г. д. № 8679/2006 г. на РС Пловдив, по реда на чл. 237 от ГПК (отм.), „ЕВН България Топлофикация“ЕАД се е снабдило с изпълнителен лист срещу З. Т. И., за вземания по договор за доставка на топлинна енергия за период от 01.11.2004 г. до 30.09.2006 г., както следва: 1743,52 лева – главница, представляваща неплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2004 г. до 30.09.2006 г.; 271,28 лева - обезщетение за забава за периода 01.01.2005 г. – 14.12.2006 г.; законната лихва върху главницата от 21.12.2006 г. до изплащане на вземането, както и разноските по частното дело за издаване на изпълнителния лист от 42,30 лева – държавна такса и 100,00 лева - възнаграждение на юрисконсулт.

С молба от 31.01.2007 г. по изпълнителния лист е образувано изп.д.№ 9054/2007 г. по описа на СИС при РС Пловдив. По това дело на 18.06.2007 г. на основание чл. 353 от ГПК (отм.) е конституирана държавата, като присъединен вискател за сумата от 3537,03 лева (л. 214 от делото на РС), а на 11.07.2007 г. е постановено спиране на изпълнителното дело на основание чл. 329, б. „б“ от ГПК (отм.), с оглед постъпила на 10.07.2007 г. молба от длъжника за внесени 705,00 лева и поемане на задължение за внасяне всеки месец по 10% от сумата до окончателното погасяване и изрично изявление от вискателя. По молба от 03.11.2010 г. на вискателя на 08.11.2010 г. с акт на съдебния изпълнител при СИС на основание § 3 от ПЗР на ЗЧСИ във вр. с чл. 427 от ГПК, изпълнителното производство пред СИС при ПРС е прекратено и

делото е изпратено на ЧСИ Людмила Муржанова, където е продължено под № 1606/2010 г. По това дело с постановление от 26.05.2011 г. на ЧСИ държавата е присъединена, като взыскател за публични задължения в размер на 151,43 лева. На 10.02.2015 г. е постановен от ЧСИ заповест за трудовото възнаграждение на длъжника при работодател „Регеста“ЕООД, като съобщението за заповеста е връчено на работодателя на 20.02.2015 г. Няма данни този заповест да е изпълняван и да са постъпили по него суми. На 17.06.2015 г. е постъпила молба от взыскателя с искане за предприемане на изпълнителни действия – налагане на възбрана на недвижими имоти на длъжника и опис на движими вещи в дома на длъжника. На 23.09.2015 г. е постановен от ЧСИ заповест за трудовото възнаграждение на длъжника при работодател „Фунгоробика - България“ООД, като съобщението за заповеста е връчено на работодателя на 14.10.2015 г. По този втори заповест са реализирани постъпления, без точни данни за дати, но с най – късна възможна дата 24.03.2016 г., когато е извършен превод към взыскателя на сумата от 39,08 лева. На 04.07.2019 г. е наложен заповест върху банкови сметки на длъжника при банки: „ПИБ“АД, „Токуда Банк“АД, „Банка ДСК“ЕАД, „ЦКБ“АД и „Юробанк България“АД, като заповестите съобщения са връчени до посочените трети лица на 05.08.2019 г. На 23.08.2019 г. е постановен от ЧСИ заповест за трудовото възнаграждение на длъжника при работодател „Осрам“ЕООД, като съобщението за заповеста е връчено на работодателя на 18.09.2019 г. На 19.09.2019 г. е постъпила молба от взыскателя с искане за предприемане на изпълнителни действия – налагане на заповест върху установени банкови сметки на длъжника и трудово възнаграждение, както и МПС, налагане на възбрана върху недвижими имоти, извършване на опис и публичната им продан, извършване на опис на движими вещи в дома на длъжника и тяхната продан. Във връзка с наложения заповест върху трудово възнаграждение при работодател „Осрам“ЕООД са налице данни за постъпления, както следва: 04.12.2019 г., 19.12.2019 г., 04.08.2021 г., октомври и ноември 2021 г. С разпореждане от 08.12.2021 г. на ЧСИ изпълнителното дело е спряно на основание чл. 432, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 389 от ГПК, поради допуснато по настоящото дело обезпечение на предявения отрицателен установителен иск.

Не е спорно пред настоящата инстанция, че процесните вземания се погасяват с изтичане на 3- годишна погасителна давност. Това е така доколкото процесният изпълнителен лист е издаден въз основа на определението на съда по чл. 242 ГПК (отм.). Правните последици на акта по чл.242 ГПК (отм.) не се приравняват на съдебно решение, постановено в исковия процес, поради което срокът на новата давност по чл.117, ал.1 от ЗЗД съвпада с давностния срок за погасяване на вземането, предмет на това производство, като разпоредбата на чл.117, ал. 2 ЗЗД не намира приложение (решение № 45/30.03.2017 г. по г.д. № 61273/2016 г. на ВКС, 4-то г.о.). Следователно в хипотезата на издаден изпълнителен лист на несъдебно изпълнително основание - договор за доставка на топлинна енергия, по реда на чл. 242 във връзка с чл. 237, б. „к” ГПК (отм.) новата давност, която започва да тече от издаване на изпълнителния лист, е тригодишна (чл. 111, б.

„в“ от ЗЗД, във вр. с тълкувателно решение № 3/18.2012 г. по тълкувателно дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС).

Оплакванията във въззивната жалба са свързани с правните изводи на първоинстанционния съд за неприложимост на тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, произнасяне в противоречие с дадените с него задължителни указания, както и незачитане последиците на настъпилата по силата на закона перемция по смисъла на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК. В тази връзка настоящата инстанция намира от правна страна следното:

По силата на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия за принудително изпълнение на вземането.

ППВС № 3/18.11.1980 г. приема, че образуването на изпълнителното производство прекъсва давността и по време на неговата висящност давност не тече. С т. 10 от тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г., постановено по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, посоченото ППВС № 3/80 г. е прието за загубило сила, като е постановено, че в изпълнителното производство давността се прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение. Съгласно новите разяснения, по смисъла на чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ – независимо от това дали прилагането му е било поискано от вискателя и/или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ - като такива действия са насочване на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана, присъединяване на кредитора, възлагане на вземане за събиране или вместо плащане, извършване на опис на оценка на вещ, назначаване на пазач, насрочване и извършване на продан и т. н. до постъпването на парични суми от проданта или на плащане от трети задължени лица. Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавяне на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др. Образувано е тълкувателно дело № 3/2020 г. на ОСГТК на ВКС по въпроса „От кой момент поражда действие отмяната на ППВС № 3/18.11.1980 г., извършена с т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, и прилага ли се последното за вземания по изпълнително дело, което е образувано преди приемането му?“ До момента по него няма произнасяне, но настоящата инстанция споделя становището, изразено в решение № 170/17.09.2018 г. по г.д. № 2382/2017 г. на ВКС, 4-то г.о. и решение № 51/21.02.2019 г. по г.д. № 2917/2018 г. на ВКС, 4-то г.о., че ППВС № 3/1980 г. има действие до датата, на която е прието противоположното тълкуване с решението по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК, а именно от 26.06.2015 г.

Въз основа на изложеното за периода на висящността на изпълнителното производство и до приемане на ТР № 2/26.06.2015 г.,

погасителна давност по отношение на вземането по процесния изпълнителния лист, издаден по ч. г. д. № 8679/2006 г. на РС Пловдив, не е текла.

С оглед доводите във въззивната жалба отговор се дължи на въпроса перимирано ли е изпълнителното производство с изтичане на двугодишен срок по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК (отм.).

Според разпоредбата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК, изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. С разрешението по т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. се прие, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК (отм.). Прекратяването на изпълнителното производство поради „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановлението си вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти. Без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като този акт има само декларативен, а не конститутивен ефект. Прекратяването на изпълнителното производство става по право.

В разглеждания случай се установява осъществяването на фактическия състав на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, респ. чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК (отм.) за периода от 10.07.2007 г. – постъпване на молбата на длъжника, с която е платена доброволно сумата от 705,00 лева по изп.д.№ 9054/2007 г. по описа на СИС при РС Пловдив (л. 219 от делото на РС) до 26.05.2011 г. – конституиране на държавата, като присъединен вискател за сумата от 151,43 лева по изп.д.№ 1606/2010 г. на ЧСИ Людмила Мурджанова. В посочения интервал от време изпълнителни действия не са предприемани, респективно не са предявявани от вискателя искания за такива, нито са постъпвали нови плащания от длъжника. Поради това след изтичане на две години, считано от 10.07.2007 г. изпълнителното производство по изп.д.№ 9054/2007 г. по описа на СИС при РС Пловдив се е прекратило по право, считано на 10.07.2009 г. Молбата на длъжника от 10.07.2007 г., с която е платена доброволно сума, възпрепятства перимирането, доколкото постъпването на суми с вноски от длъжника е аналогично на провеждане на принудително изпълнение и при получаване на плащания от длъжника няма причина кредиторът постоянно да иска нови и нови изпълнителни действия (в този смисъл решение № 266/19.12.2013 г. по г. д. № 1427/12 г на ВКС, 4-то г.о. и определение 662/2.11.2020 г. по г. д. № 2243/2020 г. на ВКС, 4-то г.о.). В същото време молбата на вискателя по чл. 329, б. „б“ ГПК (отм.) за спиране на изпълнителното производство (съответно актът на съдебния изпълнител за спиране на принудителното изпълнение), не спира течението на срока по чл. 330, ал. 1, б. „д“ ГПК (отм.), защото не представлява правна невъзможност за действие, а е избор на кредитора да не предприема изпълнителни способности за удовлетворяването на вземането си (решение № 45/30.03.2017 г. по г.д. № 61273/2016 г. на ВКС, 4-то г.о.).

В хипотезата на прекратено по право принудително изпълнение, всички предприети изпълнителни действия по него се обезсилват по право и дори да е имало такива, и да са били от вида на посочените в чл.116 б."в" ГПК, те не могат да доведат до прекъсване на давността. Следователно всички предприети след датата 10.07.2009 г. изпълнителни действия и искания за такива не могат да доведат до прекъсване на давността за вземането. Същата е започнала да тече от 10.07.2009 г. и след изтичане на три години, считано на 10.07.2012 г. вземането е погасено по давност.

По изпълнителното дело обаче са налице постъпления, като това не се оспорва, а и се потвърждава с оглед данните от приетото без възражения в първоинстанционното производство заключение по назначената съдебносчетоводна експертиза, което се кредитира от настоящата инстанция, като обективно, компетентно изготвено и обосновано. При извод за настъпила на 10.07.2012 г. погасителна давност, то предявеният отрицателен установителен иск е неоснователен за установената от счетоводната експертиза сума от 707,96 лева, платена на вискателя по изп.д.№ 9054/2007 г. по описа на СИС при РС Пловдив, с която са погасени 142,30 лева – съдебни такси и разноски, 110,30 лева – лихва за забава и 455,36 лева – главница от вземанията по процесния изпълнителен лист. За останалата част от вземанията по коментирания изпълнителен лист искът се явява основателен и като такъв следва да бъде уважен.

По изложените съображения въззивната жалба се явява отчасти основателна. Първоинстанционното решение следва да бъде отменено в частта му, с която исковата претенция е отхвърлена за сумите по процесния изпълнителен лист, както следва: 1288,16 лева – главница, представляваща неплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2004г. до 30.09.2006г.; 160,98 лева - обезщетение за забава, за периода 01.01.2005г. – 14.12.2006г. и законната лихва върху главницата от 21.12.2006 г. до изплащане на вземането, вместо което предявеният отрицателен установителен иск уважен в посочения размер. В останалата част решението следва да се потвърди.

С оглед крайния изход от спора, следва първоинстанционното решение да бъде ревизирано в частта за присъдените в първата инстанция разноски, както и да се присъдят такива за въззивното производство на всяка от страните. Жалбоподателят претендира разноски от 115,28 лева за първоинстанционното и 46,90 лева за въззивното производство, от които на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, съразмерно с уважената част от претенцията, следва да бъдат присъдени 77,45 лева в производството по г.д.№ 18105/2021 г. на РС Пловдив и 31,51 лева в производството по в.г.д.№ 93/2023 г. на ОС Пловдив.

На процесуалния представител на жалбоподателя следва да се присъди адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство пред две инстанции на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА. Същото се определя на основание чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (в относимата редакция) в размер на 381,00 лева в производството по г.д.№ 18105/2021 г. на РС Пловдив и 515,71 лева в производството по в.г.д.№ 93/2023 г. на ОС

Пловдив. Съобразно уважената част от претенцията от тях следва да бъдат присъдени 255,96 лева в производството по г.д.№ 18105/2021 г. на РС Пловдив и 346,45 лева в производството по в.г.д.№ 93/2023 г. на ОС Пловдив.

Решението, в частта за присъдените на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД разноси в първоинстанционното производство, следва да бъде отменено над размера от 95,18 лева, съобразно отхвърлената част от претенцията. За въззивната инстанция му се дължат разноси за юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, като същото, по реда на чл. 37 от ЗПП, във вр. чл. 25, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, съдът определя в размер на по 100,00 лева. От тях на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, по съразмерност се дължат 32,82 лева.

Мотивиран от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4123/07.12.2022 г., постановено по г.д.№ 18105/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив, *в частта*, с която е отхвърлен искът да се установи в отношенията между страните, че З. Т. И., ЕГН *****, не дължи на „ЕВН България Топлофикация“, ЕАД, ЕИК 115016602, плащане на сумите по договор за доставка на ТЕ за период от 01.11.2004г. до 30.09.2006г., за които е издаден изпълнителен лист по ч.г.д. № 8679/2006г. на РС Пловдив, за събирането, на които е образувано изп.д. № 1606/2010 г. по описа на ЧСИ Мурджанова при ПОС, както следва: 1288,16 лева – главница, представляваща неплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2004г. до 30.09.2006г.; 160,98 лева - обезщетение за забава, за периода 01.01.2005г. – 14.12.2006г. и законната лихва върху главницата от 21.12.2006 г. до изплащане на вземането, поради погасяване по давност, *както и в частта*, с която З. Т. И. е осъдена да заплати на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК сторени разноси над размера от 95,18 лева, КАТО ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че З. Т. И., ЕГН *****, не дължи на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115016602 сумите от: 1288,16 лева – главница, представляваща неплатена топлинна енергия за периода от 01.11.2004г. до 30.09.2006г.; 160,98 лева - обезщетение за забава, за периода 01.01.2005г. – 14.12.2006г. и законната лихва върху главницата от 21.12.2006 г. до изплащане на вземането, за които е издаден изпълнителен лист по ч.г.д. № 8679/2006г. на РС Пловдив, за събирането, на които е образувано изп.д. № 1606/2010 г. по описа на ЧСИ Людмила Мурджанова при ПОС, поради погасяване по давност.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 4123/07.12.2022 г., постановено по г.д.№ 18105/2021 г. по описа на Районен съд Пловдив, в останалата част.

ОСЪЖДА „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115016602, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Христо Г. Данов“ № 37, да заплати на З. Т. И., ЕГН *****, от гр. ***, на основание чл. 78, ал. 1 от

ГПК, сумата от 77,45 лева (седемдесет и седем лева и четиридесет и пет стотинки) - разноси по г.д.№ 18105/2021 г. на РС Пловдив, както и 31,51 лева (тридесет и един лева петдесет и една стотинки) - разноси по в.г.д.№ 93/2023 г. на ОС Пловдив.

ОСЪЖДА „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115016602, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Христо Г. Данов“ № 37, да заплати на адвокат А. Ч., вписана при Адвокатска колегия - Пловдив, със служебен адрес: гр. ***, на основание чл. 38, ал. 2 от ЗА, сумата от 255,96 лева (двеста петдесет и пет лева и деветдесет и шест стотинки) - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по г.д.№ 18105/2021 г. на РС Пловдив и 346,45 лева (триста четиридесет и шест лева и четиридесет и пет стотинки) - адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ по в.г.д.№ 93/2023 г. на ОС Пловдив.

ОСЪЖДА З. Т. И., ЕГН *****, от гр. *** да заплати на „ЕВН България Топлофикация“ ЕАД, ЕИК 115016602, със седалище и адрес на управление гр. Пловдив, ул. „Христо Г. Данов“ № 37, на основание чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, сумата от 32,82 лева (тридесет и два лева и осемдесет и две стотинки) – разноси за юрисконсултско възнаграждение по в.г.д.№ 93/2023 г. на ОС Пловдив.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____